U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobců: **a) S. S., b) D. S.**, oba zast. Mgr. Tomášem Císařem, advokátem, se sídlem Vinohradská 22, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 4. 2016, č. j. OAM-971/ZA-ZA02-LE23-2015, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 6. 2017, č. j. 29 Az 25/2016 – 66,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] V záhlaví specifikovaným rozhodnutím žalovaný žalobcům neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

[2] Žalobu proti tomuto rozhodnutí krajský soud shora označeným rozsudkem zamítl. Konstatoval, že žalovaný v průběhu správního řízení postupoval v souladu se zákonem, žádná závažná pochybení neshledal ani v napadeném rozhodnutí žalovaného. Předně krajský soud připomněl, že žalobci nerozporovali věcnou správnost napadeného rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany. Zpochybňovali však správnost postupu žalovaného při vyhotovení rozhodnutí, jelikož na jim doručeném stejnopisu chybí podpis oprávněné úřední osoby. Tato vada pak podle žalobců způsobuje nicotnost rozhodnutí žalovaného.

[3] Krajský soud k této námitce uvedl, že se přesvědčil, že rozhodnutí žalovaného bylo originálně podepsáno ředitelem odboru azylové a migrační politiky žalovaného a opatřeno otiskem úředního razítka s datem 25. 4. 2016. Tyto skutečnosti zcela vyvrací námitku žalobců, že k podpisu rozhodnutí došlo až po předání stejnopisu žalobcům. Z těchto důvodů je krajský soud přesvědčen, že žalobkyně obdržela stejnopis rozhodnutí zcela vyhovující náležitostem vyplývajících ze zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu.

[4] Žalobci (stěžovatelé) napadají rozsudek krajského soudu včas podanou kasační stížností z důvodu jeho nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. Stěžovatelé prakticky jen

opakují námitky uplatněné již v žalobě. Podle nich rozhodnutí žalovaného, které jim bylo doručeno, neobsahovalo všechny zákonné náležitosti - zejména podpis ředitele odboru azylové a migrační politiky a jméno oprávněné úřední osoby. Krajský soud se námitkou ohledně neuvedení jména oprávněné úřední osoby na předmětném rozhodnutí vůbec nezabýval, ač se jedná o takovou vadu, k níž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.

[5] Žalovaný odkazuje na své vyjádření k žalobě. Kromě toho uvádí, že se ztotožňuje se závěry krajského soudu a navrhl kasační stížnost odmítnout pro nepřijatelnost, případně zamítnout pro nedůvodnost.

[6] Kasační stížnost je přípustná. Jelikož se jedná o věc mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud nejprve v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje zájmy stěžovatelů. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud ji odmítne jako nepřijatelnou.

[7] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele.

[8] Nejvyšší správní soud předně poznamenává, že rozsudek krajského soudu odpovídá požadavkům judikatury Nejvyššího správního soudu na jeho přezkoumatelnost (srov. např. rozsudek ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75). Z rozsudku je zjevné, jak soud ve věci rozhodl, a své rozhodnutí založil o dostatečné skutkové zjištění. Vycházel ze správního spisu a informací v něm shromážděných, přičemž ani žalovanému nelze v tomto směru vytknout, že by skutkový základ věci zjistil nedostatečně.

[9] Stěžovatelé explicitně netvrdí, v čem okolnosti jejich případu splňují kritéria přijatelnosti ve smyslu odstavce 7 tohoto rozsudku. Namítají, stejně jako v žalobě, že napadené rozhodnutí žalovaného neobsahuje všechny podstatné náležitosti, které jsou u správních rozhodnutí zákonem vyžadovány, neboť na něm není uvedeno jméno oprávněné úřední osoby a není podepsáno ředitelem odboru azylové a migrační politiky. Tyto vady pak podle nich způsobují „nezákonnost rozhodnutí, respektive až jeho nicotnost“.

[10] Otázkou absence jména oprávněné úřední osoby na stejnopise rozhodnutí, které je doručováno účastníkům, se Nejvyšší správní soud již zabýval v rozsudku ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014 - 76. Konstatoval, že toto nepředstavuje natolik závažnou vadu, aby mohla vést ke zrušení samotného rozhodnutí. Obzvlášť pokud součástí správního spisu je vyhotovení originálu rozhodnutí, které oprávněná osoba podepsala. Tak tomu je i v nyní posuzovaném případě. Navíc podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopise rozhodnutí v souladu s § 69 odst. 1 správního řádu nahrazen zkratkou „v. r.“. Není tak vůbec pochyb o tom, že rozhodnutí skutečně vydal PhDr. Tomáš Haišman, ředitel odboru

azylové a migrační politiky, který je k tomu zmocněn příslušným vnitřním předpisem Ministerstva vnitra.

[11] Pro shora uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů, a proto není důvod pro její přijetí k věcnému projednání. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, ani těch, které jsou řešeny rozdílně, přičemž nebyl shledán důvod pro přistoupení k judikatornímu odklonu. Soud neshledal ani zásadní pochybení krajského soudu, ať už v podobě nerespektování soudní judikatury, či ve formě hrubého pochybení při výkladu práva. Soud proto kasační stížnost podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení se při odmítnutí kasační stížnosti opírá o § 60 odst. 3, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. října 2017

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu